

Chiều xuân qua trường cũ

Chiều xuân về thăm trường cũ,
Bâng khuâng dừng bước bên đường,
Dưới tàng me già lá rũ,
Mơ tìm hình bóng thân thương.

Cổng cũ vẫn còn nguyên đó,
Nhưng nay đã đổi tên trường.
Mất rồi hai hàng câu đối,
Còn đâu “Không Mạnh cương thường...”? [1]

Sau cổng, hai cây phượng vĩ,
Xác xơ chẳng thiết gió xuân.
Bởi lẽ bao hè phượng thắm
Lệ hồng đưa tiễn người đi?

Sân trước im lìm lạnh vắng,
Bờ tường vôi mốc, lở loang.
Bên bụi trúc vàng hóng nắng,
Vật vờ nằm ngủ mèò hoang.

Ngoài đầu dãy hành lang “cắm”,
Văn phòng Giám học tối tăm.
Thông báo cũ trên bảng phấn,
Nhặt nhòa buồn chẳng được lau.

Lớp cũ, sấu vương khung cửa,
Đây bàn, đây ghế năm xưa,
Mặt gỗ còn in vết mực,
Đâu như vắng tiếng cười đùa.

Thầy cô giờ còn ai nữa,
Còn dựng xây thế hệ sau?
Bạn bè chiến trường mất nửa,
Mớ chôn thân giữa biển sâu?

Giữa sân vông vang trút lá,
Vô duyên này tượng đồng đen.
Mất tên, trường quen bỗng lạ,
Vùi quên ngày tháng êm đêm.

Người xưa mãi chờ hóa tượng,
Tượng thành chi lúc mỗi mòn?
Nắng chiều ngã dài đôi bóng,
Cô đơn, ai biết ai hơn?

[cmc, PTK một chiều mùa đông 96]

[1] *Không Mạnh cương thường tu khắc cốt*
Tây Âu khoa học yếu minh tâm.
(Hai câu đối trước cửa trường, đã bị đục mất sau 1975.)